

Της Αγάπης /Ερωτικά/

Ιψές στουν ήλιου έμεινα

Ιψές στουν ήλιου έμεινα κι τώρα π'εκεί ήρθα
τουν άγγιλό μου φίλιβα κι του Χριστό κιρνούσα
κι την κυρά την Παναγιά διξά την προυσκυνούσα..

- Κυρά μ'για δώσ'μου τα κλειδιά, τα παραδεισουκλείδια,
ν'ανοίξου τουν παράδεξου, νά'μπω να προυσκυνήσου,
να διω αφτουχούς πως κάθουντι στου φέγγου,στις καντίλις,
να διω αρχόντους πως κάθουντι στην πίσσα,στου σκουτάδι.
Τους αφτουχούς παρακαλούν κι φρόνιμα τους λέγουν:
- Νάτ'αφτουχοί μας,τ'άσπρα σας, νάτα κι τα φλουριά σας
κι δώστι μας τουν φέγγου σας,την μιάναν την καντήλα.
- Ιδώ γρουσιά δεν απιρνούν,φλουριά δεν συντυχαίνουν.
Ιδώ νι ου δίκιους ου Κριτής που κραίν'μικρούς μιγάλους
που κραίν'τουν κόσμουν ούλουν.

Ιψές - αργά ντ αργούτσικα

Ιψές αργά ντ αργούτσικα, ιψές αργά του βράδυ
που τ'ν'αμπουρά σου διάβηκα κι απού την αυλή σου.
Γλέπου την πόρτα σ'ανοιχτή κι τη φουτιά σ'να κάλει
ακούου τ'μάνα σ'μάλουνι κι ανάφιρνι κι μένα.

- 'Αν σε μαλών'για μέ κουρή μ'περ με να μη διαβαίνου.
- Διάβιβι αγόρι μ'διάβινι, πως ήσαν μαθημένους.
Αγάπη θέλει φρόνηση,θέλει ταπεινοσύνη
θέλει λαγού περπατησιά,αϊτού γρηγοροσύνη.

Τσουρτσουλιάνους

Κι τσουρτσουλιάνους στην κουπρά βγήκι να σιριανίσει.
Τουν ίδγι αλπού κι γέλασι κι κότα καρκαλίσι.
'Ιδγια του χάρου πώχ'χαρά κι κάλισι κι μένα,
έχει χιλιάδισ πρόβατα κι σκύλα γκαστρουμένη,
έχει κι ένα παλιάλουγου κι κείνου φοιριασμένου
τα δυο τα πόδια τ'ταν κουτσά κι τ'άλλα δεν πατούσαν
τ'όνα του μάτ'τ'ήταν τυφλό κι τ'άλλου δεν κοιτούσι,
τ'όνα τ'αυτί τ'ήταν κουφό κι τ'άλλου δεν ακούει.

Κάτου στης Μουριάς τουν Κάμπου

Κάτου στης μουριάς τουν κάμπου
έκαμναν ι πανηγύρι
καλουκαίρι κι χειμώνα.
'Ηταν βρύσις κι πηγάδια
φύτρουσι κι ένα καλάμι
κάθητι κόρ'κουτουπούλα
άσπρη θάν'του βαμπάκι
όμορφη θαν του ζαμπάκι.
Λάμπ'ου ήλιους λάμπουν τ'άστρα
λάμπουν τα βυζούδια τς τ'άσπρα.

- Ας τα δω κι ας τα σιμώσου
τα χειλάκια μου ν'απλώσου
τη χουφτίτσα μ'να γιουμώσου
την καρδίτσα μ'να μυρώσου.

Κρίμα μάνα μ'

Κρίμα μάνα μ'πού μ'έκανις
κρίμα στα παλληκάρια
δεν ήταν κόσμους στα χουριά
δεν ήταν παλληκάρια
εσύ πήγεις κι μ'έδουσις
στου βλάχου τουν τσιουμπάνου
όλοι φορούσαν τα βρακιιά
αυτός μι τη σιαλβάρα τ'
κι τη σιαλβάρα που φορεί

μπαλώτις φουρτουμένη
όλοι φορούσαν παπούτσια
αυτός μι τα τσαρούχια
κι τα τσαρούχια που φορεί
γιαμάδις φουρτουμένα
όλοι φουρούσαν τα φέσια
αυτός μη την καλπάκα τ'
κι τη καλπάκα που φορεί
φειρίτσις φουρτουμένη.

Κόρη μιτάξι γίδιαζι

Κόρη μιτάξι γίδιαζι, χρυσάφι μασουρίζει
στους ουρανούς του γίδιαζι, στους κάμπους του τυλίγει
κι αναάμισα σι δυο βουνά βάνει να του υφάνει.
Γυφαίνει τα θουρίσματα της πιθιράς τ'μισάλα
κι απου του βρόντου τ'αργαλειού κι απ'της κουρής τέ ηχώδις
ήλιους ξισκανδαλίστηκε κι αργάει να βασιλέψει
κι απόστασει η αργαλιά δουλεύοντας στα ξένα
κι απόστασαν κι τα πιδιιά γυρεύοντας τις μάνις
μάνις γυρεύουν τα πιδιιά και τα πιδιιά τις μάνις.

Ν'άμαν κι γω Γραμματικός

Ν'άμαν κι γω γραμματικός, ν'άμαν κι ταξιδιάρης
ν'άχα τουν ουρανό χαρτί, τη θάλασσα μιλάνι,
να γράφου τα πάθια πούπαθα, τα ντέρια της καρδιάς μου.
- Κι απού τι ποιόναν τ'άπαθις κι τ'άχεις παθημένα;
- Που την αγάπη τ'άπαθα κι τάχου παθημένα.
Θαρρείς κουρήμ'δε σ'αγαπώ θαρρείς στου νού μ'δε σ'έχου;
Ιγώ κουρή μ'σι διάλιξα θαν κουγιουμτζής τ'ασήμι
τ'ασήμι κι του μάλαμα, που φκιάν'τ'δαχτυλίδια
κι τα φουρούν οι όμουρφικς κι ούλικς οι μαυρουμάτικς.

Πέντι καράβια ξέβγηκαν

Πέντι καράβια ξέβγηκαν, τα πέντ'αράδ' αράδα
πέντι φανάρια άναψαν, τα πέντ' αράδ'αράδα,
τ'όνα πααίν στην έρημου, τ'άλλου στου Μπιζιστένι
τ'άλλα μι τουν Τσιουμπάνογλου στης πόλης τ'άργαστήρι.
Βάνουν τιλάλη να φουνάξ, τιλάλη να φουνάξει:
Ποια μάνα έχ καλό κουρίτσ'κι θέλ'να του παντρέψει.
Να μήν του δώσ'γημινιτζή, θα του κακουπαντρέψει
μον'να του δώσ'πραματευτή να του καλουπαντρέψει.
Να αραδιάζει τα φλουριά σι κίτριν'άλυσιδα
να λάμπει ούλους οθ χουρός, να λάμπει του σιγύρι.

Στου Φιριώτικουν τουν κάμπου

Στου Φιριώτικουν τουν κάμπου
κει στα Ύφαλα στα γκιόλια
πιρπατεί μια πιριστέρα, πιρπατεί κι κουρνιαχτίζει.
Κι γιαρέντης που κατόπι τς κι του λέει, του παραγγέλνει:
" Αγάλια αγάλια πάηνι μ'αγόρι μ'
να μη τσακίσουμι τη στάμνα κι θα μι μαλών'η μάνα μ".
"Γω τη μάνα σ'τη μυρώνου κι τη στάμνα σ'την πληρώνου
Χίλια δίνου για τη μάνα σ', πιντακόσια για τη στάμνα σ'".

Του Πασιά τα παλληκάρια

Του Πασιά τα παλληκάρια, ούλου τρων κι ούλου πίνουν
κι ένα τ'άλλου τς χουρατεύουν, ποιος πααίνει στα κουρίτσια.
" Γω πααίνου στα κουρίτσια, ντύστιμι γνηκίσια ρούχα".
Κι τουν ντέν' γνηκίσια ρούχα, κι τη ρόκα στου ζουνάρι
κι τουν κέντου στν αμασκάλη, στα κουρίτσια κατιβαίνει:
" Καλά μέρα σας κουρίτσια". " Ω καλώς την ξέν' απ' ούρθι.
Δώστι του σκαμνί να κάτσ', μαξιλάρ' να νταγιαντήσει.
Έρ δε σι ρουτούμι ξένη μ' τ' όνουμά σου πως σι λένι; "
" Τ' όνουμά μ' του λέν' θουδώρα".
Κι την έστρουσαν να πέσει κι την έβαλαν στην άκρα
κι την πήραν τα δάκρυα.
Κι την έβαλαν στη μέση, τα κουρίτσια σκανταλίζει.
" Μουρ' θουδώρα σκανταλιάρα, θα σι βγάλουμι κι όξου".

Ταίριασα μάλι μ' ταίριασα

" Ταίριασα μάλι μ' ταίριασα, ταίριασα συμπιθέριασα
μικρήν αγάπη αγάπησα ".
" Ας είνι γυιέ μου, ας είνι
σεις μόνου να τιριάσιτι, μεις θα συμπιθιριάσουμι".
Μαζόχκι του συμπιθιριό, τη νύφ' να πάν' να πάρουν.
Την πήραν κι την πάηναν, στην Ικκλησιά την πάηναν.
Κι φούντουσι η Ικκλησιά, τα κираμίδια γύρσαν
κι οι παπάδις μπβάθησαν:
" Σταθήτι για σταθήτι για σταθήτι να ρουτήσουμι,
Τουρξα είνι, Ρουμιά είνι, τς μπάμπους Αγγέλους αγγουνιά "

Ρύζι ν' έσπιρναν

Ρύζι ν' έσπιρναν τρακόσια δυο χουράφια
δεν τον θέριζαν τρακόσια δυο παλληκάρια
μόν' η Γιαννάκος, Γιαννάκς μι την καλή του
στοίχιουν έβαλαν οι δυο τ'ς να του θυρίσουν.
Κίνσαν θέριζαν που του πουρνό ως του βράδ'
Γιάννης βάσταξι, καλή του δε βαστάει.
- Γιάννη μ' πείνασα, Γιάννη μ' ψουμί γυρεύου.
- Βάστα κόρη μου ως που να βγούμι στ' ν' άκρα.
- Γιάννη μ' δίφασα, Γιάννη μ' νιρό γυρεύου.
- Βάστα κόρη μου ως που να βγούμι στ' ν' άκρα.

Σαράντα παλληκάρια

Σαράντα παλληκάρια κι ένας γέροντας
έκατσαν κι μιτριώνταν ποιος θα πάρ' τ' Μαρία
τ' Μαρία την караγκιόζα.
Κι έπισι του γέρου κι την παίρν' ου γέρους
κι την πάει στ' αμπέλια κι της φκιάν' κριββάτι
κει για να κοιμάται.
Κι έπισει ου γέρους, σκώνιτει Μαρία
παγαίν' στα παλληκάρια.
Σκώνιτει ου γέρους, δε βρίσκειν τ' Μαρία
κι ρουφάει τη μίξα τ' κι σφουγγίζ' τα γένεια τ'
κι ρουτάει τ' αηδόνια: " Σεις καλά μου αηδόνια,
μην είδγιτι τ' Μαρία, τ' Μαρία την караγκιόζα;

Τώρα του βράδυ

Τώρα του βράδυ του βραδύ, τωρ'είν'αγέρας κι δρουσιά
τωρ'είν'αγέρας κι δρουσιά, τώρα γυναίκες δέρνουντι,
νταϊδισ μακιλεύουντι κι τα κουρίτσια χαίρουντι.
Τη Μάρου δέρν'η μάνα της μ'ένα κλωνί βασιλικό,
μι δυο κλωνάρια βάλσαμου. "Μάρου μ'του δαχτυλίδι σου
την πρώτ'την αρραβώνα σου, να τη φουρείς, να τη χαρείς".
Την πίτα δεν την έφησαν, την κόλλα δεν την έβρασαν.

Ούλις βιργούλις είν'ιδώ

Ούλις βιργούλις είν'ιδώ κι τη βιργούλα π'αγαπώ
πααίν στη βρύση για νιρό. Πήγα κι γω να την ιβρώ
να της θουλώσου του νιρό να της τσακίσου του σταμνί
να πάει στη μάνα τ'ε αδειανή. Κιαν τη ρωτήσκει η μάνα της
- Κόρη μου πούνει στάμνα σου; - Μάνα μου στραβοπάτησα
κι του σταμνί του τσάκισα. - Δεν είνι στραβουπάτημα
μον'είν'αγουρουτσάκισμα.

Νι Κώσταντας κι Κουσαντήης

Νι Κώσταντας κι Κουσαντήης κι μικρουκουσαντήινους
του Μάη αμπέλι φύτιβι, του Μάη να καρπίσει
του Μάη τούρθι κι γραφή κι στου σιφέρ να πάει.
Τη μάνα του παράγγιλνει τη μάνα τ' παραγγέλνει.
- Καλά μάνα μ'τη νύφη σου, καλά να την κοιτάζεις
μέλι να τρώει του προυϊ κι αρνί του μεσημέρι
κι αντα δειπνούν οι άρχοντοι, μέλι μι του καρύδι.
Κι αυτή η σκύλα κι αυτή η γρά, γριά κριματισμένη
δυο μέρις την ικοίταξι κι τρία μιρουνύχτια
απού του χέρ'την άρπαξι κι στου μπαρμπέρ την πήγι.
- Κόφει μπαρμπέρ ξανθιά τ'ε μαλλιά κι τ'όμουρφα τ'ε τσουλούφια.
Τρία αρνιά της έδουσι κι τρία κατσικάκια
τσαρούχια την ιφόρισι κι στου μπαϊρ την πήγι
ως δεν τα κάνεις ικατό κι ως δεν τα κάνεις χίλια
στουν κάμπου να μη κατιβείς, να μην τα κατιβάσεις.
Κι αυτά τ'αρνιά ιγέννησαν κι μάνις διπλαρίζουν
στου χρόνου γίνκαν ικατό, στου χρόνου γίνκαν χίλια.
Τα πήρι τα κατέβασι, στουν κάμπου κατιβαίνει.
Βλέπει αντάρα στα βουνά κι καταχινιά στουν κάμπου.
Παρακαλούσι κι έλιγι, παρακαλάει κι λέει:
- Κύριου μ'για νάνι ν Κώσταντας, για νάνι κι καλός μου.
Του λόγου τ'ε δεν απόσουσι, τη συντυχιά τ'ε δεν είπι.
Αυτού κι Κώστας έφτασι, αυτού κι Κώστας φτάνει.
Καλαμέρα σου τσομπάνη, καλώς τον Κώστα πούρθι.
Δε σι ρουτώ βρε τσόμπανη, δε σι καλουξιτάζου
κι άϊ ποιανού είν τα πρόβατα κι άϊ ποιανού είν τα γίδια.
Του Κώσταντα είν τα πρόβατα, του Κώσταντα τα γίδια.
- Άϊντι μουρή βρε τσόμπανη, άϊντι να πάμι σπίτι
κι ουλούν η γεια κι ουλούν χαρά.

Το Τραγούδι τ' Αη-Γιώργη

Όπου κι αν εγκιζέρισα σ' αυτή τη γης απάνου
δεν είδαν τα ματάκια μου τέτολον άξιου κουράσιου
μη του σπαθί να ζώνιτι, μη του κουντάρ' να παίζει,
να μπαίνει μεσ' στουν πόλιμου θαν άξιου καλληκάρι.

Κι Τούρκους την αγάπησι κι θέλει να την πάρει.

Τα δυο τς' χειράκια σταύρουσι στη μάνα της πααίνει:

- Μάνα μου Τούρκους μ' αγαπεί κι θέλει να μη πάρει.

- Τουν αγαπός κι σ' αγαπεί κι θέλει να σι παίρνει.

Την κήραν τα παράκονα κι κίνησι να κλαίει.

Τα δυο τς' χειράκια σταύρουσι στουν Αγλουσιγιώρ' πααίνει.

- Αφέντη μ' Αηγιώργη μου, κι πρώτον τ' όνομά σου,
αυτήν την ώρα κρύφιμι ακ' των Τουρκών τα χέρια.

Ραγίσκι τα αγλουμάρμαρου κι κρύφι του κουράσιου.

Του λόγου της δεν ακόσουσι, του λόγου τς' δεν απέειπι
αυτού κι Τούρκους έφτασι καβάλα στ' άλογό του.

- Αφέντη μ' Αηγιώργη μου, κι πρώτον τ' όνομά σου
αυτήν την ώρα δείξι μη που είναι του κουράσιου.

θα βαπτιστώ χριστιανός, θα πάρου τ' όνομά σου,

θα σ' φέρου αμάξια του κηρί, καράβια του θυμίαμα

θα σ' φέρου κι του λάδι σου μη του βουβουλουκέτσι

θα σ' ασημώσου μάλαμα, θα σι φλουρουκαπνίσου.

Κι μη τα χείλια τ' έλιγι: " δεν είδα του κουράσιου"
κι μη του μάτι τ' άκαμνι " ιδώ νι του κουράσιου".

Ραγίσκι τ' αγλουμάρμαρου κι φάνκι του κουράσιου.

Φάνηκαν τα σγουρά τς' μαλλιά κι τ' όμουρφα τα μάτια τς.

Ψιλή λαλίτσα έσυρι όσου κι αν ημπορούσι.

Δεν είδαν τα ματάκια μου τέτολουν Άγιου κι φεύτη
να παραδίνει χριστιανούς στα Τούρκικα τα χέρια.

Στο σπίτι του γαμπρού

Αφέντης μου κάνει χαρά

Αφέντης μου κάνει χαρά
μπασιραμαντική-μπασιραμαντική
χαρά κι πανηγύρι.
Σύριζα βαριαντυμένη
Γιάννη Τσάρη Γκαχουμένη.

Κάλισαν ιννιά χουριά
κι δικαπέντι κάστρα
κι κάλισαν κι μένανε
που μ'έχει μάναμ ένανε.

Αχ δε σε ρουτώ γαμπρέ

Αχ δε σε ρουτώ γαμπρέ
πως τα πέρασες ιψές
σι κόστασι ανήφουρους
σι κούρασι του μουνουπάτ.
Ήταν νύφ'μας στρουμπουλή
ήταν κι ζουμιρή.
Αχ δε σε ρουτώ γαμπρέ.

Άσπρα μου περιστέρια

Άσπρα μου περιστέρια
κι έμουρφα πουλιά
στον τόπου που θα πάτει
κι θα γυρίσιτι
να γράφου ένα γράμμα
στα φτερούγια σας
να πάτει τη μάνα μου
χαιρετίσματα.
Να μη της πέτει χάθηκα
αλλά αρραβώνιασα.

Πήρα τ'ν'Αρμινουπούλα
δικαουχτώ χρουνη
της μάγισσας κουρίτσι
της μάγισσας πιδί.
Μαγεύει τα καράβια
κι δεν αρμινάν
μαγεύει και τις στράτις
κι δεν κουρνιαχτάν.
Ξεκίνησα να πάγου
χιόνια κι βρουχές
στου γυρισμό γυρίζου
πάλι ξαστιργιές.

Αφέντης μου κάνει χαρά

Αφέντης μου κάνει χαρά
κι κάλισι ιννιά χουριά
κι δικαπέντι κάστρα
κι κάλισι μια πιθιρά
μι τρεις ι-νιού νιφάδισ.

Ανάθιμα του Βασιλιά

Ανάθιμα του Βασιλιά
κι μύρα ανάθιμά τουν
μαζώνει κόσμου κι πιδιά
ούλα τα φτουχουπέδια
μαζώνει κι έναν νιούτσικου
τρεις μέρις παντριμένου.
Την Κυριακή παντρεύουνταν
Δευτέρα όλη μέρα
κι την Τετάρτη του ταχιά
κουντά να δώσ'ου ήλιους
η νιος τη μάνατ'έλιγει
η νιος τη μάνατ λέγει.

Βγάνει μάναμ τὰ ρούχα μου
ν'όξου μιρά στην πόρτα
να μην του νιώσ'η νύφη σου
κι θ'αρχινήσ'να κλαίει.
Κι νύφης πάλι τ'άκουσει
κι αρχίνησει να κλαίει
όπου κι αν πὰς Γιαρέντη μου
κι γω μαζί σου θάρθου.
Να σ'μαγειρεύου να δειπνάς
να στρώνου να κοιμάσει
να δίνου κι του γρίβου σου
κασάτα κι χουρτάρι

πάσα βράδυ πάσα ταχύ
πάσα του μεσημέρι.
ικεί π'θα πάνου γω κουρήμ
κουράσιου δεν πηγαίνει.
Δε μαγειρεύουν δε δειπνούν

δε στρώνουν δεν κοιμούνται
βάνουν του χέρι φκέφαλου
κι του σπαθί για στρώμα
παίρνουν κι του τουφέκι τους
δίπλα στην αγκαλιά τους.

Δε σου λέου μουρ Μαργαρίτα

Δε σου λέου μουρ Μαργαρίτα
δε σου λέου γω ισένα
του φτασίδι μην του βάνεις
στου παζάρι μην πηγαίνεις,
είνει Τούρκοι κι σι παίρνουν
κι Ρουμάνοι σι ξισκανίζουν.
Ξισκανίζ'κι μεν'καρδιά μου
μον θαμάζουμι κι λέου

κι λουλούδι για να γίνου
κου να πάνου να φυτρώσου.
Μέσα στις κουρής τουν κήπου
πούνει γκιούρικους ου Ισκιους
πούνει γιούρικα χουρτάρια
κι τσακίζονται τα πιάτα
κι σκουρπιώντει τα φαρμάκια.

Επιστροφή στο σπίτι του Γαμπρού

'Εβγα έβγα Μάϊκου /μητέρα/
έβγα να δεις το γυιό σου
κου φέρνει μια πιρδίκα
πιρδίκα μύρουμένη
στα κόκκινα ντυμένη
στα γαλάζια ζουσμένη.
'Ηταν ένας γέρουσ

'Ηταν ένα γέρουσ γηρούτσιους
είχει τρεις κουπέλλις, τρεις αρετές
και τις τρεις τις στέλνει στου δάσκαλου
κι δάσκαλους τις στέλνει για κρύου νιρό.
Γίδρουσει κουπέλλα κι μόρφινει
σαν την είδ'ου γέρουσ την άρισει.
'Ελα κουπιλούδα μ'να παίξουμει
δεν φουβάσει γέρου μ' του θειό
όσου κρίμα είναι ας τώχου γω.

Κλαιν οι φράχτες για πουλιά

Κλαιν οι φράχτες για πουλιά
κι οι βατσινιές γι'αηδόνια
κλαίει κι ένας νιούτσιους
για μια Βουλγαροπούλα
πώχει τα χίλια πρόβατα
τα πεντακόσια γίδια.
Σκυλιά να φαν τα πρόβατα
κι λύκους τα κατσίκια
άρα κατάρα σ'δίνου γυιέ μ'
Βουλγάρα να μην πάρεις.

Μήρι μάνα σι μάλουσει

Μήρι μάνα σι μάλουσει μήρι μάνα σ'σι διώχνει
μήρι μάνα μ'μι μάλουσι μήρι κύρης μι διώχνει
ούδι μάνα μ'μι μάλουσει ούδι κύρης μι διώχνει.

Μέσα στ' μέε στην Ιντιρνέ

Μέσα στ' μέε στην Ιντιρνέ
βάνει κόρη κι λούζιτει
κι η μάνα της την έπλυνει
ξήντα κουσουόδιε τυ' έφκιανει
ξήντα ρουμπιέδιε τυ' έβανει
κι για νιρό την έστειλνει.
Κανένασ δεν τη σταύρουσει
του τσιουμπανάχ' τη σταύρουσει

κρύου νιρό της γύριφει
κρύου νιρό δεν του' δουσει.
του μαχιράκι τ' έβγαλει
κι στην καρδίτσαν τς τόβαλει
λιανά κουμμάτια τ' ν' έφκιασει
κι στου μαντήλιτ την έμασει
κι στ' μάνα της την έστειλνει.

Η Σμυρλιά

Νι δω στουν κε-μουρή Σμυρλιά
νι δω στουν πέρα μαχαλά
κι κει στην κατ' τη γειτουριά
κι κει στην κάτ' μουρή Σμυρλιά
κι κει στην κάτ' τη γειτουριά
φυτρώνει μια τριανταφυλλιά.
Κι απόκει κλώνους κι κλουριά
κι σκέπασει τη γειτουριά
τη γειτουριά τυ' αρχόντισσα

κι την αρχοντοπούλισσα.
Τ' ακού τ' ακούε γειτόνισσα
τ' ακούε τ' ακούε μουρή Σμυρλιά
να πεις τη θυγατέρα σου
να μη πλυθεί να μη λουστεί
κι απ' την πόρταε να μη βγει
να μην τη δει ο γυιόκας μου
τριλαίνιτει λουλαίνιτει
μι μαχαίρι μαχιρώνιτει.

Μια καλή νοικοκυρά

Όποιους είνει καλληκάρι
έτσ' είνει μάτιαμ' μα την Παναγιά
ντέρτι δε βάνου μέσα στην καρδιά.
Όποιους είνει κουριτσάκι
κιρκατεί κιρκατεί σαν λουλουδάκι.
Έτσ' είνει μάτιαμ' μα την Παναγιά
ντέρτι δε βάζου μέσα στην καρδιά.

Όποιους είν' αρραβουνιασμένους
κιρκατεί κιρκατεί συλλουγισμένους
έτσ' είνει μάτιαμ' μα την Παναγιά
ντέρτι δε βάζου μέσα στην καρδιά.
Όποιους είνει παντριμένους
κιρκατεί κιρκατεί βασανισμένους
έτσ' είνει μάτιαμ' μα την Παναγιά
ντέρτι δε βάνου μέσα στην καρδιά.

Που θα πάτει σεις κουρτσουόδια

Που θα πάτει σεις κουρτσουόδια; Πα να μάσουμι λουλούδια,
να τα δώσου στου μπασιάκου μ' να τα βάλει στην καλπάκα τ'
να κατέβει στου σιγίρι να τουν νδιούν οι παντριμένιε,
χήριε κι αρραβουνιασμένιε, να τουν δγει κι μία δούλα
πώχει τα κουσουόρια ούλα.
Η Ζουϊτσα πάει ν' αλλάξει, πάει να βάνει του καφτάνι τς
κι του έρμου του μπουχασέτνιου τς.

Ποιος κιθιρόε

Ποιος κιθιρόε ποια κιθιρά ποια νύφη δε μαλώνει
άντι γιούργια γιούργια γιούργια
άτντι κι ου χουρόε θέλει τραγούδια.
Ποια θάλασσα ποιος πουταμόε ποια βρύση δε θουλώμει
Ποιος νέουε επαντρεύτηχε κι δεν του μιτανοιώνει.

Παλληκάρια ν' έσκαφταν

Παλληκάρια ν' έσκαφταν μι τ' ασημουμάχιρα
ασημόχωμ' έβγαναν στην πουδιάμπε του μαζουναν
στη μηλια' του πήγιναν.

Να μηλιάμ του χώμα σου κι του χουματάκι σου
φέρτου μένα να στουλιστώ ν'αρματουθώ
στου γιαλό να κατιβώ να μαράνου τρεις οι νιες
τρεις οι νιες ή δώδικα κι ως τις δικατέσσιρις.

Πούναι δεντρίτσι κράσινου

Πούναι δεντρίτσι κράσινου
μα τουν αλήθειου του Σταυρό
ναχ'ασημένα ρίζα
κι τα φύλλα συρματέτνια
κι κάτου στη ριζίτσα του
καθμό πούχει καρδίτσα του
βρύσεις κρύου νιράκι
στουλισμένου κουριτσάκι
κι έσκυφα να πιω νιρό
κουρτσούδαμ δε σι λησμουνώ
να πιω κι να γιμίσου
κι να μη σ'αλησμουνήσου.
Έχασα του μαντήλι μου
μη λυπιώστει φίλοι μου
του χρυσουκεντημέσου
τ'αργυρογουραφιασμένου.
Εμείς θα του κινήσουμε
κι θα του σγουραφίσουμε.

Τρεις αγαπητικές μου
κι τρεις είνει δικές μου
η μια ήταν απ'τα νησιά
βαστάει πουλυ καλά μυαλά
η άλλη απ'τα Μαράσια
σαν του Μάη τα κιράσια
η τρίτη η μικρότερη
απόδλις η ομορφότερη
ήταν απ'του Νεοχώρι
που την αγαπούσαν όλοι.
Την αγάπησα κι γω
να την πάρου δεν μπουρώ
να τη μιλήσου κλαίει
κι τη μάνα της του λέει.
Ρώτησα τ'γειτόνισσα
που είν'η κόρη π'αγαπώ
μέσα είνει κι κοιμάτει
αχ η σκύλα δε σι λυπάτει.

Της πιθιράς

Πιθιρά κρους πιθιρούλα
κάθιτει στουν πύργου απάνου
κι δε θέλει να κατέβει.
Κι της τάξαν τη μισάλα
κι δε θέλει να κατέβει.
Κι της τάξαν του πουκάμσου
κι δε θέλει να κατέβει.
Κι της τάζουνε τη νύφη
κι αρχίνσκει να κατεβαίνει.
Πιθιρά που τη χαρά της

τς ήρθει για να κατουρήσει
που να πάει να κατουρήσει;
Μέσα στ'μέσ'του μισουχώρι
ήταν ένα κουτσαμούλι
δώδικα χρουνών μπατάλι
κι άρχισει να λουγιουρνάει.
Ντιρμιντζής που τη χαρά του
παίρν'του σνίκι στου κιφάλι
του σιαπισιάκ'στην αμασχάλη
δέκα παίρνει πέντε δίνει.

Πιθηρά προς πιθιρούδα

Πιθιρά προς πιθιρούδα
βράσει μας φαγι να φάμει
στου μικρό του καζανούδι
απου παίρν'πουλύ κι λίγου
απου παίρν πέντε πηγάδια
κι του μπάσι του ντανάδι
έκατσει κι νύφ'να φάγει
το ν'του δόντις δεν αρτήθκει

πιθιρά προς πιθιρούδα
βγάλει μας κρασί να πιούμε
στου μικρό που βαριλάκι
που παίρν πουλύ κι λίγου
που παίρν διακόσια μέτρα.
Πηρει για να πιή κι η νύφη
το ν'του χείλι της δε βράχκει.

Πιθιρά προς πιθιρούδα

Πιθιρά προς πιθιρούδα
ανιβαίν στουν πύργου απάνου
κι δε θέλει να κατέβει
κι της τάζουν του πουκάμσου

κι δε θέλει να κατέβει
κι της τάζουν τη μισάλα
κι δεν θέλει να κατέβει
κι της τάζουν του σπαργάτσι

κι δεν θέλει να κατέβει
κι της τάζουν τη νύφη
κι αρχινάει να κατιβαίνει.
Πιθιρά που τη χαρά της
τσ'ήρθει για να κατουρήσει
μεσ'στη μέσ'του Μισουχώρε

σκών τα σπίτια σαν καράβια
κι τα τζιάκια σαν μπαριάκια.
Ήταν κι ένα κουτσομύλι
κι άρχισε να λουγιουρνάει
ντιμιρτζής απ'τη χαρά του
κέρ του σνίκι στου κιφάλι
του σεπέτ'στυ'αμασχάλη.

Στου θέρου

Στου θέρου μι προυβόδισαν να πάνου να θιρίσου
θέρισα ξιθέρισα ξεκίνησα για νάρθου
βρίσκου τη νοικοκυρά που μαγειρεύει
λαγόν κιρδίκι έφηνει κι ένα γκιμιτζούδι
άκλουσα κι γω καημένους θα νοικουκύρης
σκών'του σιδηρόφκιαρου μι χπάει μια στου χέρι.
Δε σι λέου κιρατά βρε κιζιβέγκη
άντ άχου γω τους φίλους μου δξον να βγαίνε
αντ'άχου τις φιλινάδεις μου στου κιάτου μην απλώνε.
Να του ξηρουκόμετου μεσ'στην ξηρουκάμαρα
να του κουτσοχούλιάρου μεσ'στην κουτσιουμάλαθα
κάτσει φάει ντιρλίκουσκι, πέσει κι γκιμπέτσει.

Σουπάσιτει σιγήσιτει

Σουπάσιτει σιγήσιτει για ζήτ'αφουγκραστήτει
τραγούδι θα σας πω ν'αφουγκραστήτει
για μια κουρτσούδη μικρή αρραβουνιασμένη
την έχει μάνατς μαναχή καημένη
την έχει κι μικρή αρραβουνιασμένη.
Την δίν'ένδρόν ανδρόν κι ταξιδιάρη
κι αυτή κουρτσούδα πάλι δεν τουν θέλ'
κι σκύλα μάνατς πάλι τουν προυξινεύει.
Πάρτουν κουρτσούδα αυτόν τουν Τσιλιμπάκου
θα σ'φέρει ρούχου ρούχου κι καβάδι
θα σ'φέρει όμορφη γαλάζια σκέπη.
Ιφές προυφές παγαίν'μι του καράβι
κι σήμιρα μου φέρνουν του χαμπέρι
πως πνίγκει κάτ'μι του καράβι.
Κι αυτή κουρτσούδα κατάπισει στου στρώμα
μι συντιχέτνιου μι ζαχαρένιου στρώμα.
Φέρει μάνα γιατρό να μι γιατρέψει
δεν είνει κουρήμ απτό σκυρί να γιάνει.
Μον'είν'έρμη παντέρημη πανούκλα
που παίρνει νιες που παίρνει παντριμένιες
που παίρν'κουπέλες κιρασμένες
κι παίρν την κουρτσούδα την καημένη
που τν'έχ' μάνα τς μουναχή καημένη
την έχει κι αρραβουνιασμένη.
Την κλαίν οι νιες, την κλαίν τα βιλαέτια
την κλαίει κι μάνα τς μουναχή καημένη.

Σήκου κυρά νυφ'

Σήκου κυρά νύφ' μ' οτ' έφιξει
πότι θα ζυμώεις ιννιά φουμιά
κι θα φουκαλίσεις ιννιά μαντριά
κι θα προυβουδίσεις ιννιά μουσκού.
Μέρα νύχτα κερπατούσα
μι τ' αστρί μι του φιγγάρι
μι τη ρόκα στου ζουνάρι.

Φέτους του καλουκιράκι

Φέτους του καλουκιράκι
φύτιφα ένα μπιλάκι
ούλου λιμουνιές αράδα
λιμουνιές κι κυπαρίσια.
Πάει η κλέφτης να τα κλέφει.
Κλέφτη μου μη κλέφτς τα μήλα
μήν κουρφουλουγιάς τα φύλλα
ταχ' Αγάς μου μιτρημένα
ένα τ' άλλους διαλιγμένα
στου τιφτέρ' απιρασμένα.

Αρραβώνας

Γιάννης του χουρδ μουρ Διμουνιά

Γιάννης του χουρδ μουρ Διμουνιά
Γιάννης του χουρδ τουν έσυρνει
Διμουνιά τουν καμαρών'
Διμουνιά μου караγκιόζα.

Σφάξιμ' μπαμπάμ μουρ Διμουνιά
σφάξιμ' μπαμπάμ' κι σκότουςιμ'
πάλι του Γιάνν' θα πάρου
Διμουνιά μου караγκιόζα.

Δεν σαράντα πέντε Κυριαχές

Δεν σαρανταπέντε Κυριαχές
κι δικαουχτώ βδουμάδισ
λεν δεν είδα του Γιαρέντη μου
να διάβει να πιράσει.
Ίφές αργά ντ' αργούτσικα
ιφές αργά ν' του βράδυ
διαβαίνει κι πιρνάει.
Μάναμ νιρό δεν έχουμει
κόψι κι τι θαπιούμει
αρπάζ' κουρί του μαστραπά
στη βρύση κατιβαίνει
κι βρίσκει του Γιαρέντη της
στη βρύση να κοιμάται.
Παίρνει νιρό στου στόμα της
για να τουν ξιαγρυπνήσει.
Κι η μάνα του προέβαλλει
που πάν' π' του παραθύρι.
Μουρή σκύλα μ' μουρή ουβρό μ'
τ' έχεις που τουν η γυιό μ'
θάν είνει γυιό σου κανακάρης
κάμει σιντούκι απόυ караβάντουν
κι κλείδουσέ τουν.

Νάμαν μηλιά στου Γαλατά

Νάμαν μηλιά στου Γαλατά
ερ Γαρουφαλιά στην Πόλη
ερ νάμαν κι ένα ψηλό δενδρί
μωρ στην άκρα της θαλάσσης.
Αχ να πότιζα τη ρίζα του
ερ ν' αξίνουν οι κουρφάδεις τ'.
Αχ να κάμναν σκάλα ν' ανηβώ
ερ στην πιο ψηλή κουρφίτσα
ερ να διω την Πόλη πως καίγηται
την Προύσα πως ρημάζει.
Να τόχει κiei κι μάνα μου
ερ να διω του Τούρκου τ' αλούγου
του Γάλλου το γαλόνη.

Ν'όξου στου Φιγγαράκι

Ν'όξου στου Φιγγαράκι βάλι αμάν αμάν
ν'όξου στου Φιγγαράκι στην αστροφιγγιά
κάθιτε ένα κουράσιου κι μοιρολογεί.
Κάθιτ' ένα κουρά βάλι αμάν αμάν
κάθιτ' ένα κουράσιου κι μοιρουλουγεί.
Τι κλαις τι κλαις κουράσιου κι μοιρουλουγείς.
Καλόν έχου στα ξένα τα παντάξινα
κι ουδέ γραφή μου στέλνει, ουδέ μοιρουλουγιά.
Κι τώρα που μου στέλνει μαύρα γράμματα
αν θέλς κόρη μ'παντρέφου θέλεις καρτηρείς.

Ν'ούλις βιργούλις είντεις δω

Ν'ούλις βιργούλις είντεις δω
δική μ'βιργούλα δέντ'ιδώ
παγαίν στη βρύση για νιρό
πάγω και γω να πιω νιρό
να της τσακίσου του σταμνί
να πάει στη μάνατς αδειανή.
Πούνει κουρή μου του σταμνί.
Μάνα μου στραβουπάτησα
κι έπιασα κι του τσάκισα.
Δεν είνει στραβουπάτημα
μόν'είν'αγουρουφίλημα.

Παλληκάρια μ'ανδρουμένα

Παλληκάρια μ'ανδρουμένα
τι στέκεισται πικραμένα
ένα τ'άλλου διαλιγμένα
τα ντουφέκια κουρντισμένα
τα σπαθιά ξιγυμνουμένα.
Τουν αφέντη σας τουν πήραν
κι τουν πάν μακρά στα ξένα.
Βόιβουνταν κι χαζνατάρην
να ουρίζ τουν κόσμουν ούλουν
να ουρίζ κι τα πιδιά του.

Στης Παναγιάς του μαχαλά

Στης Παναγιάς του μαχαλά
στης Παναγιάς τις μέρες
εκεί κλήμα εφύτρωσε
κλήμα ήταν φυτρωμένου.
Κλήμα μου ποιος σι φύτιφει
κι ποιος θα σι κλαδέφει.
Κάνει σταφύλι ροζακί
κι του κρασί βαμμένου
όποιους τους κόφει κόβιτει
κι όποιους του φάει πιθαίνει
κι όποιους του προτουμύρισει
αγάπη δεν κινδάει.

Να τόχει πει κι μάνα μου
να μην έχ' κάνει κι μένα.
Κι αν μέκαμει κι αν μ'έθριψει
κι μούδουσει στα ξένα
ξένες μου πλέν'τα ρούχα μου
ξένες τα σκαματίζουν
τα πλένουν μια τα πλένουν δυο
τα απλένουν τρείς και πέντε
στην τρίτη όμως τη φουρά
δεν θέλσει να τα πλύνει.
Πάρει ξένη μ'τα ρούχα σου
κι πάντα στη μάνα σου.
Αν είχα μάνα κι αδερφή
δεν θάρχουμαν σι σένα.

Ψες ήταν βραδιά για νάρθου

Ψες ήταν βραδιά για νάρθου
μ'έπιασε φιλή βρουχή
του θεό παρακαλούσα
για να σ'εύρου μοναχή.
Κι ούδι μουναχή σι βρήκα
κι ούδι μι τη μάνα σου
μι λουλούδια στουλισμένη
μι τις φιλινάδες σου.

Προ του Γάμου

Η Χαρά

Άστει μια τρανή χαρά
απ'γίνκει προυχτές τν'απουκρά
σιακί χαμπλά στ'γίλαδαρά
πίσου που του σπίτ'τ'Ανδρά
κι έπιανει αυτή Χαρά
απέκ'που την τρανή τ'μουρά
κούνει τώρα ατλιά ξηρά
κι άνοφιλέ τσ'βάνουν κουκρά
κι την τλίγουν μι τ'φιλουρά.
Κι πάεινει ως τ'Αιά τν'αμκουρά.
θάμαξαν ούλ'μι τ'χαρά
κι είπαν τ'είνει τούτου μπράαα...
Ήταν μια μέρα βρουχιρά
κι ένας αγέρας φσούσει θαν απ'του βουρά.
Του μαντλούδ'σκαλουμένου κουρκουλίζουνταν
κούταν στν'αυλή παράμιρα στ'μουρά
κι τηρούσει τ'χαρά.
Σιμπιθέρ'καμιά δικαρά
προυσκαλισμέν'κ'τσ'νύφς τ'μιρά
κάθουνταν αρά αρά
φλά σι μια φάθα φαρδά
κι ήταν σκιπασμέν'μι μια γούνα
έμπιτζε π'τς άκρεις μαλλιαρά.
Έκουφταν τζάφτεις έτρουγαν σπόρια
είχαν μπρουστάτς ντουρούκ του παγούρ.
Για μιζέδις είχαν, :Μια μσούρα λαχαρμιά
είχαν αρσάτια, τυρί, λιμπλιμπούδια, ιλιές,
ένα πνάκ'καλπαζάνα γιουμάτ'
που του ξύδ' πιπιρούδια,
είχαν κι για τσιμπλέντζμα
ένα πνακ σταφλαρμιά.
Μι τσ'σιαλβάρεις πακέοι
κατσουφιασμέν'κείθει μηρά
κάθουνταν σι μια καβάκα ξηρά
κούταν πισμέν'ικεί στην κουκρά,
γκαζγκαλούσαν του χώμα
κι καϊτηρούσαν τ'χαρά.
Ρόκουτους ακούσκει σάπατι για
έρθουντι θάματ'ερτει χαρά.
Μπάμ μπούμ ... φουνές κακό π'μακρά
εεεε...ήχου χου χου χου.
Συμπηθέρ'πούστι για...
να τα λαλήματα ήρθει χαρά.
Να του Μκαριάκ μ'ένα ρόζιδου μπαμπάτσκου
πατλάκις, σταφίδις σι μια μπάνα μακρά
κισκιβράκ χουφτουμέν'καλαμίδα γιρά
κι τα γκζάνια αλλαγμένα
μι τα τέλια στουλσμένα
γιγίν στην κουκρά.

Συμπιθέρ συμπιθέρις αρά αρά
τ'νύφ'για να πάρουν να γίν χαρά.
Να κι γαμπρός κι μπράτσους
μι τ'ματζίρ κ'πιπιρά
κι ούλα αυτά για τ'χαρά.

Μι μιας σκώντι ουλ'στου κουδάρ
τα λαλήματα πήραν του Είγκατζιλέρ
στέκατι μουρή, νύφ'προυσκνάει
νύφ'θα φανεί. Βγήκει απ'του κιλάρ.
Φιδ'μαύρου μας έχ φάει βρε κιδιά
κρίμα στα έξουδα κρίμα στ'χαρά.
Νυφ'ήταν μια φουβιρά..
ήταν ένας μπάτσαρους μι μια μυτ'σουβλιρά
θαν ουραξτσίδ κ'καλαμαρά.
Γλώσσα θαν πεις θαν κικραγκρά
μπέτκου τίπουτα θαν κούπα χουντρά
αρχόλσιου κικράτμα αρά αρά
σαλάντζει τ'μέσιτς σα μισιρά.
Πούθει κερνούσι μύρζι θα βρουμουκαρά.
Πρικνιάρου βλουγιάρου θαν ξισμέν σκιουμπιά.
Κρίμα στά έξουδα κρίμα στ'χαρά
αυτή χαρά τβήκει τ'γαμπρού κουλύ αρμυρά.

Δω στουν απάν του μαχαλά

Δω στουν απάν του μαχαλά κάπα-λάμδα-δέλτα -Ξι
στουν άλλουν παρακάτου για κάπα και για λάμδα.

Νε κι αγαπούσα μια μικρή
ν'αξίλει να την πάρου.
Κι αντ'άξίλει κι κλάτινει
κι άλλουν καλόν ικήρει
κι μένα μι ξικάργιασει
σαν καλαμιά στουν κάμπου.

Βάνου φουτιά στην καλαμιά
κι καίει η κάμπους όλους
κι καίγουνται οι λεμονιές
που κάνουν τα λιμόνια.
Κάμνουν λιμόνια κίτρινα
τα φύλλα συρματένια.

Όποιος τα κόψει κόβηται
κι όποιος τα φάει κιθαίνει
κι όποιος τα προυτουμύρισει
αγάπη δεν κερδαίνει.
Ιγώ ας τα κόψου κιας κουπώ
τα φάου κι ας κιθάνου.

Σουλτάνα

Αω στον απάν του μαχαλά Σουλτάναμ Σουλτάναμ
στον άλλουν παραπάνου Σουλτάναμ ντιλμπιρούδαμ.
Νε κι αγαπούσα μια μικρή Σουλτάναμ Σουλτάναμ
ν'αξίλει να την πάρου Σουλτάναμ ντιλμπιρούδαμ.
Κι αυτ'άξίλει κι κλάτινει κι άλλουν καλόν ιπήρει
κι μένα μ'αξιακάργιασει σαν καλαμιά στον κάμπου.
Δίνουν φουτιά στην καλαμιά κι καλεί ου κάμπους ούλους
κι καλγουντει κι λιμονιές που κάνουν τα λιμόνια.

Στο ζύμμα της κουλούρας

Πρωτόφωμιμ κι αγιδόφωμιμ
κοιος σε πρωτοζύμωσε
η μυρωδιά κι η μάνα της

Ανδριανουκολίτιμ καλέ-γδρι
που την ηύρεις τη λευκήμ'τη λυγερή
από του Σιφέρ αντ'έρχουμαν
και στην αυλή της ξίζεφα
κι αυτή κότιζει του Βασίλκουτς
κι κουρφουλουγούσει του Βάλσαματς
έκουφει κι μένα κι μούδουσει
μούπει τρία λόγια κι μ'έκαφει
μέσα την καρδίτσα μ'ζουμάτισει.

Θαρρώ πάνου θαρρώ κάτου
θαρρώ στρατιώτ'ν'άρχουντει
με τη χρυσή τη σέλα
τι να του στρώσου δεν έχου
τι να τουν καττιρέσου.
Στρώνου γιοργάνα δώδικα
και πάλι δεν τουν έσουσαν
γιατί ήταν αρχουντόκουλου
που τη Βλαχιά Βλαχόκουλου.

Στις προετοιμασίες στο σπίτι του γαμπρού

Συμπιθέρ'αντάζουντει
τη νύφ'να παν να φέρουν
κι πιθηρά κι πιθηρός
πέρνουν τα δένδρα αράδα
να βρουν ουχιά να βρουν ουχιό
να βρουν ουχιά φαρμακωμένη
τη βρήκαν τη μαγείρεφαν
μι γιδόμου μι πικέρι τη νύφη την κατέβασαν
και το φωμί 'τοιμάζουν.
Κάτσει νύφημ'να φας να κιείς
να φας κι απού του χέλι.
Μένα μάναμ μι φίληφει
κι έλαχα χουρτασμένη.

Ημείς αντέτι τόχουμει
κου τρεις φουρές να χάφτουν.
Κι χάφτει μια κι χάφτει δυο
στου τρίτου φαρμακώθηκει.
Φέρει μάναμ νιρό να πιώ
καρδίτσαμ φαρμακώθηκει.
Πότ'ήρθεις πότι δούλιφεις
πότι νιρό γυρεύεις.
Φέρ αφεντάκι νιρό να πιω
καρδίτσαμ φαρμακώθηκει.
Παίρνει τη ροδόσταμνα
και για νιρό πηγαίνει
ως κου να πάει κι να γυρισ'
καρδίτσατς φαρμακώθηκει.

Στο γλέντι στο σπίτι της νύφης

Ως τις σαράντα νι εκκλησιές
κι ως τις σαράντα βρύσες /μωρ λεμονιά/
κατέβκει κόρ να πιεί νερό
να πιεί και να γιομίσει.
Γκρέμσει το δαχτυλίδι της
κι κάθιτει κι κλαίγει.
Κανείς κι αν δεν τη λόγιασει
κανείς κι αν δεν την είδε.
Μόνο καλός τη λόγιασε
μόνο καλός την είδε.
τ'έχουν κυράμ τα μάτια σου
κι τρέχουν σαν ποτάμι.
Γκρέμισα το δαχτυλίδι μου
κι σέβα να του πάρεις.

Τρεις Αρχοντάδες /επιτραπέζιο/

Τρεις αρχοντάδες κάθουντι, κάθουντι τρων κι πίνουν
είχαν κι ένα σκλαβόπουλο, μικρό κι ορφανεμένο
κι τούλιγαν: "Τραγούδσει σκλάβιμ'κι αϊ πες τραγούδια.
Ιγώ σας λέου δεν μπουρώ κι σεις μι λέτει σήκου.
Για πιάστιμι κι σκώστιμι κι βάλτιμι να κάτσου
κι δώστι μι τη λύρα μου, του νιο μου του πιχνίδι
να σας λαλήσ'αγαλινά για ν'ακουστώ κι να σας πω τραγούδια
για ν'ακουστώ σ'εννιά χουριά κι δικαπέντι κάστρα
για να μ' ακούσ'η μάνα μου κι μένα η καλή μου.
Να χύν'τα δάκρυα σα βρουχή, θα σιγανή φιχάλα.
Στουν κόρφου της να χύνουντι, να γέν'τι μαύρα φίδια
σαν να την τρων που πην καρδιά κι μένα να θυμάτι.
Κι ολουν η γεια κι ουλούν χαρά σας φίλοι μου.

Της Ξενητειάς

Τρεις Αρχοντάδεις

Τρεις αρχοντάδεις κάθονταν, κάθουντι τρων κι πίνουν
είχαν κι έναν σκλαβόπουλου, μικρό 'ταν του καημένου,
κι τούλιγαν: "Τραγούδισι, σκλάβι, πε μας τραγούδια".
" Του τι καλό να θυμηθώ κι να σας τραγουδήσου.
Ν'ιγώ σας λέγου δεν μπουρώ κι σεις μου λέτι σήκου.
Για πιάστι μι, σηκώστι μι κι βάλτι μι να κάτσου
κι φέρτι μι τη λύρα μου, του νιο μου του πηγνίδι,
να σας λαλήσου αγαλιανά κι να σας τραγουδήσου,
για ν'ακουστώ σ'ιννιά χουριά σι δικαπέντι κάστρα,
για να μ'ακούσ'κι μάνα μου κι μένα η καλή μου,
να χύν'τα δάκρυα θα βρουχή, θα σιγανή ψιχάλα,
να χύνουντι στουν κόρφου της, να γέντη μαύρα φίδια,
σίντα την τρων απ'την καρδιά κι μένα να θυμάτι.

Έφυγε του πουλί μου

Έφυγι του πουλί μου, πάει στην Ξενητειά,
κι ούδι γραφή μου στέλνει κι ούδι παρηγουριά.
Πέρασαν τρία χρόνια, μου στέλνει μια γραφή
γράφει κι αναγγέλλει τ'αγγιλικό κουρμί:
" Αν θέλς κουρή μ'παντρέψου, αν θέλεις καρτιρείς,
αν θέλς στα μαύρα ντύσου, καλουγριά γινείς.
Ιγώ κουρή μ'παντεύκα, μέσα στην Αραβιά,
πήρα Αραβουπούλα τς μάγισσας κουτίτσ'
μαγεύει τα καράβια κι δε μπουρούν να βγούν,
μαγεύει τα παλληκάρια κι δε μπουρούν να βθούν.
Μι μάγιφι κι μένα κι δε μπουρώ να 'ρθώ.
Όταν κινήσου να 'ρθου, χιόνια κι βρουχές,
κι όταν γυρίσου πίσου, ούλου ξιαστιριές.

Όσις μανάδεις

Όσις μανάδεις κι του πιούν καμιά πιδί δεν κάμνει
να τούπινι κι η μάνα μου να μή'χει καμουμένου.
Πως μ'έκανι, μ'ανάθριφι κι μ'έδουσι στα ξένα.
Ξένοι πλένουν τα ρούχα μου ξένοι τα σκαματίζουν,
τα πλένουν μια, τα πλένουν δυο, στου τρίτου μου του λένι:
" Πάρει ξένοι τα ρούχα σου και σύρτα στη μανά σου".
" Αν είχα μάνα κι αδερφή, δεν έρχουμαν σι σένα".

Όξου στου Φιγγαράκι

Όξου στου φιγγαράκι, στην αστροφιγγιά
κάθιτι 'να κουράσιου κι μοιρουλουγεί:
" Τι κλαίς, τι κλαίς κουράσιου μ'κι μοιρουλουγείς;".
" Τι έχου κι να μην κλαίου, να μη μοιρουλουγώ,
καλόν έχου στα ξένα, στα παντάξινα
κι ουδί γραφή μου στέλνει κι ούδι μουλουγιά
κι τώρα που μου στέλνει μια ξηρή γραφή
άσπρου χαρτί μου στέλνει μαύρα γράμματα,
τη μιά μι λέει να κλαίγους, την άλλη να γιλώ".

Πίσου στα κираμίδια σου

Πίσου στα κираμίδια σου τρέχει νιρό δρουσάτου
ν'ικεί κλήμα ν'ιφύτρουσι, κλήμα ήταν φυτρουμένου
κάνει σταφύλι ρουζακί κι του κρασί βαμμένου.

Όσις μανάδισ κι αν του πιούν καμιά πιδί δεν κάνει.

- Ας τώπινι κι η μάνα μου να μη είχι καμ'κι μένα.

Θάν μ'έκαμι κι μ'έθριφι κι μ'έδουσι στα ξένα.

Ξένις πλένουν τα ρούχα μου, ξένις τα σκαματίζουν.

Τα πλένουν μια, τα πλένουν δυο, την τρίτη δεν τα πλένουν.

- Πάρι ξέني μ'τα ρούχα σου κι στείλτα στη μανά σου.

- Θαν'είχα μάνα κι αφιρφή δεν έρχουμαν στα ξένα.

Τα βλέπεις κείνα τα βουνά

Τα βλέπεις κείνα τα βουνά κι κείνα τα Μπαλκάνια
πώχουν αντάρα στις κουρφές κι καταχινιά στη μέση,
κι κάτου στις κρυόβρυσις, δυο 'δέρφια πιθαμένα,
κι πάνου στου κιβούρι του αγιδόκλημα φυτρώνει,
κάμνει σταφύλι ρουζακί κι του κρασί βαμμένου.

Όσις μανάδισ κι αν του πιούν, καμιά πιδί δεν κάμνει,
να τούπινι κι η μάνα μου να μη 'χι καμουμένου.

Πως μ'έκανι, μ'ανάθριφι κι μ'έδουσι στα ξένα.

Ξένοι πλένουν τα ρουχα μου, ξένοι τα σκαματίζουν

τα πλένουν μια, τα πλένουν δυο, στου τρίτου μου του λένι:

" Πάρι ξέني τα ρούχα σου κι σύρτα στη μανά σου".

" Αν είχα μάνα κι αδιρφή, δεν έρχουμαν σι σένα.

Ουλούν υγειά, ουλούν χαρά".